

Tradition og fornyelse

ANMELDELSE

AF KARSTEN SØRENSEN

Pierre Dørge og New Jungle Orchestra, der torsdag aften gav koncert på Multihus Tobaksfabrikken, er internationalt anerkendt som et af de førende orkestre inden for genren »worldmusic« - en fusion af inspirationer fra mange kanter, ikke mindst fra den såkaldte »3. verdens« musik.

Fra start kunne man opleve 10 musikere, hver især eminente solister, i et kollektivt hele kaste os fra en salmekoral af Carl Nielsen, gennem citater af danske børnesange og folkemelodier til såvel verdens som musikkens yderste grænser.

Orkestrets navn refererer bl.a. til det, der gjorde Duke Ellington kendt fra sidst i 20'erne - junglestilen med wah-wah basuner og klagende saxofoner, og New Jungle Orchestra vedkender sig fuldt ud den jazz-tradition, som det selv er et barn af.

Allerede aftenens andet nummer »Fullmoon for a Rhino« fra ensemblets nyeste plade, »Music from the Danish Jungle«, havde således umiskendelige Ellington referencer, og som afslutning på sidste sæt skulle vi da heller ikke snydes for den ægte vare - Ellingtons »The Mooche«.

Ind imellem blev der så præsenteret et musikalsk spektrum, hvor et hvilket som helst virkemiddel, traditionelt eller avantgardistisk, kunne indgå, og hvor en hvilken som helst stilart, fra amerikansk funk og hillbilly over afrikansk highlife og argentinsk tango til moderne klassisk europæisk musik, var en naturlig ingrediens.

Man kunne opleve råben, hvirken og messen. Man fik den ghanesiske percussionist Ayi-Solomons bud på en electric boogie i Jesper Zeuthens »Hva' Si'r du?«. Man hørte korpelmesteren på konkyllie i »Russulu Huju«. Og man hørte en slow-blues guitar version af Handys »St. Louis Blues«.

Man man hørte også solistisk arbejde fra saxofonisterne Jesper Zeuthen og Morten Carlsen med reminiscenser fra free-jazzens fædre som Ornette Coleman og måske især Albert Ayler, og man hørte klaverspil fra Irene Becker, der peger tilbage til Cecil Taylor.

Man hørte orkestrets to basunister, Mads Hyhne, og den med kort varsel indkaldte erstatning for Kenneth Agerholm, tyskeren Jörg Huke, i en improviseret duet, der stillede overnaturlige krav til evner i kommunikation.

Og ikke mindst var der lejlighed til at høre den danske free-jazz's grand old man, John Tchicai, der var indkaldt som gæst til denne orkestrets »farvel og tak turne« efter tre år som Dansk Statsensemble.

Aftenens repertoire var blandet af ældre numre, en del fra den nyeste plade, og i hvert fald en enkelt endnu ikke publiceret titel, »To Daisy McKee«, dediceret den nyligt afdøde freejazzpioner, trompetisten Don Cherry og hans mor, som nummeret er opkaldt efter: Et ostinat i 14/4 med korsang, hvor Don Cherrys navn indgår som »hokline«.

Koncerten var en oplevelse i sin helhed, og det er vanskeligt at udestillere »highlights«. Var det Hugo Rasmussens afsluttende lange uakkompagnerede bassolo med de dertil hørende mundtlige kommentarer, der fik publikum til at bryde sammen af grin og efterfølgende at applaudere taktfast, eller var det Bent Clausens trommesolo i »Russulu huju«, hvor han med sit abrupte spil ligeledes fik rusket op i en række vane-forestillinger?

Nævnes kunne måske Irene Beckers »Pirup« opkaldt efter »den egn på vestkysten, nordenfjords«, hvor hun har sit ophav: Et blæserarrangement med clusters i næsten Gil Evans stil med Morten Carlsen på den ungarske klarinetlignende taragot og med en umiskendelig nordisk tone.

Kan det blive mere »worldmusic«?